

MARTINA BAUEROVÁ (46)

NEZTRÁCÍM ČAS

ztrácením času

Operní pěvkyni Martině před několika lety diagnostikovali rakovinu krku. Zpěvačka si sáhla až na samé dno svých sil, ale díky svému nezdolnému optimismu a svým blízkým tuto bitvu nevzdala.

■ **Vy jenom záříte. Dáte mi recept?**

Snažím se být optimistka, to je všechno. Rozhodně se nechovám úměrně svému věku. (úsměv) A rozhodně nejsem klidná. Ale stále pracuju, a když nemám práci, tak si ji vymyslím.

■ **Co teď děláte?**

Teď učím klasický zpěv na Mezinárodní konzervatoři v Praze a koncertuju. Jsem na volné noze, občas zaskakuju i v divadlech, ale stále angažmá nemám. Pro divadlo jsem prý už stará. (smích) A semtam zpívám na koncertech v kostelech, to je moc hezká práce. Dneska si už zpívám hlavně pro radost.

■ **Posloucháte svoje nahrávky z doby, kdy jste ještě mohla zpívat naplno?**

Ne. Já se neposlouchám. A nechci se drásat. Je to tak, jak to mělo být. Kdybych zpívala naplno, jak jsem zpívala, nikdy bych neměla dceru. V tom fofru a zmatku by to nešlo.

■ **Šla jste z jedné opery do druhé, ale před pěti lety vám objevili rakovinu štítné žlázy. Jak jste zjistila, že jste nemocná?**

Náhodou. Doktoři mi vždycky říkali: máte větší krk, dojděte si na endokrinologii. Já na to: vždyť jsem operní pěvkyně, ty mají všechny ta volátka, to nic není. Když mě na to upozornila i doktorka na mamografu, rozhodla jsem se, že tedy půjdu. Výsledky byly pozitivní, do měsíce jsem měla jít na operaci.

■ **To je rychlost...**

To jo. V té době jsem měla hodně práce, neuměla jsem si představit, že z toho vystoupím. Jenže doktor mi natvrdo řekl, že když mě neodoperují, nemusím už tady za půl roku vůbec být. Přiznám se, že jsem to obřečela.

■ **Musela jste tedy rychle odzpívat, což šlo, něco odřít...**

Nebylo zbylí. Odpívala jsem Pražské jaro, zrušila jsem celý letní program, v neděli jsem zvládla premiéru v Brně a hned v pondělí mě vzal můj muž na operaci. Ve středu mě pustili domů, tak jsem odjela na chalupu, a ve čtvrtek mi volal primář s tím, že půjdu ještě jednou na sál.

Nejdřív mi totiž vzali jenom půlku štítné žlázy, ale bylo nutné vzít celou. Takže v pátek jsem šla na druhou operaci.

■ Co se vám honilo hlavou?

Já jsem nebyvala nemocná, v rodině nikdy rakovina nebyla, takže mě to strašně zasáhlo. Nechápal jsem, kde se to vzalo a proč. Proč to sedlo zrovna na mě, na zpěvačku, a zrovna v krku... Zkusila jsem i léčitele, ale bezvýsledně. Až po roce jsem se srovnala s tím, že to tak prostě mělo být. Myslím, že mě to mělo zabrzdit. Chtělo mi to říct, abych zůstala doma a nelítala tolik po světě.

■ Jak probíhala léčba?

Operovali mě v květnu. Celé léto jsem fungovala bez prášků, aby doktoři zjistili, jak jsem na tom s hladinou hormonů. V září jsem pak dostala pilulky. Naštěstí jsem nemusela pít radioaktivní jódu, protože jsem měla zapouzdřený nádor menší než jeden centimetr. Teď chodím každý půlrok na kontroly a doufám, že už mám do konce života vybráno.

■ Bez velké podpory rodiny byste to asi těžko zvládala.

Myslím, že se všichni propadli až na dno se mnou. A tehdy dvanáctiletý syn mi pomohl zásadně změnit myšlení. V září měl totiž ve škole psát úkol, jak se měl o prázdninách, a on napsal, že to bylo jeho nejkrásnější léto, protože měl maminku celé dva měsíce doma. To byl ten varovný prst. Řekla jsem si: nikam se nehoň, myslíš si, že to děláš pro rodinu, ale oni o to nestojí, chtějí tě mít doma. Čili první je pro mě rodina a pak nějaká práce.

■ Co váš hlas? Našla jste ho tam, kde byl předtím?

Postupně jsem se musela naučit zpívat jinak. S hlasívkami sice nic nemám, ale fezaťo se všude kolem, což způsobilo, že jsem po operaci ztratila tzv. hlavový tón. To je něco, co nutně potřebuju ke zpívání. Měla bych se edy přeorientovat ze sopránů, protože jsem trátila nahore čtyři pět tónů.

■ Pro psychiku sopranistky to asi je lost náročná.

„Nikam se neboň, myslíš si, že to děláš pro rodinu, ale oni o to nestojí, chtějí tě mít doma.“

Samozejmě. Vím, že mám nějaké omezení a občas psychika stávkuje a křičí: aha, ty to nezvládneš. Dneska je jasné, že několik představení za sebou už neutáhnu. Ale já jsem nezlomný Beran, snažím se, říkám si, že to dám. Sice ne do očeka nahore, ale peru se s tím! (směje se a bouchá pěsti do stolu) Stalo se mi, že při představení Don Giovanní,

když mě partner odnášel z jeviště, mi zůstal střevec na jevišti. A jedna starší pěvkyně mi řekla – jo, děvenko, jakmile ti zůstane bota na jevišti, do konce života budeš zpívat. Takže... chybí mi to, miluju to. Chybí mi publikum, protože jsem komediant. Rozumem si říkám: nic se neděje, holt na tom jevišti nebudeš. Ale naděje umírá poslední. (úsměv)

■ Stačila jste si splnit nějaký svůj pracovní sen?

Jo. V plzeňské opeře. Já totiž miluju Janáčka a vždycky jsem chtěla zpívat jeho Lišku Bystroušku. Jako malá holčička jsem zpívala malou lištičku, ale toužila jsem i po té velké lišce. Opera v Plzni mě oslovila, a já si tak splnila svůj sen. Bylo to před operací, takže zhruba před šesti lety. Už si nic

plnit nemusím, po žádné jiné opeře už netoužím. I kdybych mohla zpívat jako slavík.

■ Máte dvouletou dceru Sáru. Byla vymodlená?

Všichni mi říkali: marodila jsi, žádný dítě neplánujete. No a pak spadl tenhle můj anděl. Plánovaná tedy nebyla vůbec. (úsměv) Sára je štěstíčko, pořád se jenom směje a jaký div, krásně opakuje lidové písničky, které jí zpívám. Tak se zdá, že mám následovnici.

■ Řídíte se v životě nějakým heslem?

Celkem mě vystihuje „neztrácejte čas ztracením času“ nebo filmové „život je jako bonboniéra, nikdy nevíš, co ochutnáš“.

Co o ní možná nevíte

- || Je vodošposodárka, akrobatka, konzervatoristka, operní pěvkyně, matka a učitelka.
- || Doma má 17letého syna Petra, dvouletou dceru Sáru a manžela Petra, podnikajícího v reklamě.
- || V pubertě se věnovala akrobacii u Franka Townena, který ji doporučil do cirkusové školy v Moskvě. Rodiče to ale Martině zakázali, protože by prý měla „zprážené hnáty“. Do 22 let pak ještě chodila k Townenovi na jazz-dance.
- || Pod taktovkou dirigenta Charlesa Mackerras debutovala v londýnské Royal Opera House v opeře Rusaika po boku Renée Fleming a Evy Urbanové. Hostovala v Teatro Nacional de São Carlos v Lisabonu, Teatro Real v Madridu, sicilském Teatro Massimo Bellini, s mozartovským repertoárem navštívila několikrát Japonsko.
- || Na Pražském jaru 2006 přednesla v české premiéře skladbu Marka Kopelenta Il Canto de li Augei.
- || Pro Deutsche Grammophon nahrála operu Výlety pana Broučka s dirigentem Jiřím Bělohlávkem a Symfonickým orchestrem BBC v Londýně. S tímž orchestrem spolupracovala i u další Janáčkovy opery Osud v rámci hudebního festivalu Proms v Royal Albert Hall.
- || Působí jako stálý host Národního divadla Praha, Státní opery Praha, Janáčkova ND Brno a Divadla J. K. Tyla v Plzni.

Dvořákova Rusaika je skutečným klenotem české opery, a tak není divu, že si v ní Martina s chutí zaspívala roli Kuchtika

